

SZABÓ PALÓCZ ATTILA

záporban a fény utcai piacon

*úgy csomósodik meg a nyirok a bőröm alatt,
ahogy az ütőér veri a ritmusát
a számárlétra harmadik fokán kuksolva
ebben a hirtelen jött homályban*

*holmi szél, viharos erejű
sodorta fölibénk a felhőt,
aranyozott szavakat körmöltünk épp
ezernyi színbe kódolva érzéseink,
az érzelmek feltárulkozásában
azt a reményvesztettséget,
azt a tetten érhető, azt a tapinthatót,
amit még otthonról hurcoltunk magunkkal
mint értékálló portékát*

*szavak és árajánlatok záporoztak,
hullott vissza fejünkre minden terhelő tétel,
mint a zokszó,
patakzott vállunkon a víz*

szerelemcsütörtök

*a hosszúra nyúlt vitákban
elporlad az ember kitartása,
belefásul ösztöne,
s nagyot néz az elárvult végszomszéd*

*most aludni kell,
homokba dugott fejjel,
amíg a veszély el nem múlik,
átaludni a vérzivatarat,
hulló fejek potyogását
a guillotine nyikorgó hangja mellett*

*tagadni a realitást,
tagadni a gravitációt, amely a sötét mélybe húz,
tagadni mindent, mi a valósághoz köt,
megtagadni barátságot,
hitet, reményt, szeretetet,
s feláldozni mindezt a patália oltárán*

*mert nincs az a gerinc, amely a mozsárban meg ne roppanna,
s nincs alku és nincs fohász se már,
amely helyre billenthetné ügyeink*

alkuképtelen pozíciókban koptatjuk el kitartásunk,
 s alkuképtelen pozíciókba fásul bele ösztönünk,
 s csak nézek ki a fejből – végszomszéd módjára –,
 hogy ebben a helyzetben már nevető harmadik sem szeretnék lenni,
 inkább csak egy álmos, gondtalan
 halandó,
 ki majd egyszer hangos ricsajra ébred,
 amikor szerdánk végétére is már kidoboltatott,
 s nyújtózkodik nagyot csütörtökünk minden szeretetében...

odakozmált lélekkel

megégettem a lelkem
 amikor őszintén szóltam
 – így sírom el magam versem elején;
 zarándok voltam csak
 a nemes hivatások erdejében,
 holott emberkereskedőnek kellett volna állnom,
 még idejekorán,
 hiszen az méltóságában is sokkal humánusabb

összegereblyézni magamat,
 összegereblyézni gondolataimat,
 amikor a távolba nézek
 (merengjen, akinek jobb dolga nincs...),
 ahogy apám teszi őszidőben
 a diófa alatt házunk udvarán

kinézek az ablakon,
 s látom, zsákba tölti élete jussát,
 s bámész, mohó tapló módjára,
 ahogy kávémnak a vizet forralnám közben,
 megégetem a lelkem

lassú tűzön pároltam ugyan,
 odaégett mégis,
 túl sokáig magára hagytam,
 de az elszenesedett csücskéből talán még megmenthetek valamit,
 valamicskét,
 hogy talpra álljak ebben az össznépi enyészetben,
 halk szavakat mormoljak, duruzsoljak,
 a mulandóság fülébe súgva-búgva
 azt a gusztustalan, áporodott fajtát,
 amelyik csak a túlélésre hajt, és semmi másra,
 önmagát is leigázva